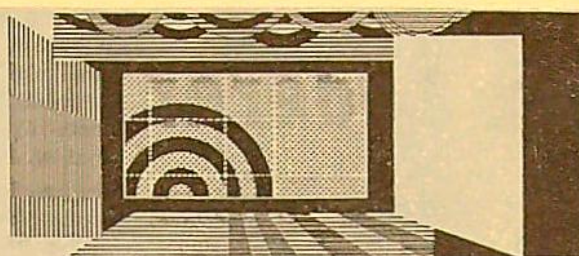

39.

JIRÁSKŮV HRONOV

ZPRAVODAJ • SOBOTA 16. 8. 69 • ČÍSLO 10

MARTIN JANČUŠKA

ŠTVRTSTOROČIE SLAVNÝCH DNÍ

Pred niekoľkými rokmi, vtedy, keď Jiráskove Hronovy trvali celé dva týždne a opona za posledným predstavením sa zatvárala v posledných augustových dňoch, pripomínali sme si výročie Slovenského národného povstania. Často sa aj na repertoári objavila hra s povstaleckou tematikou.

Toho roku, hoci je zaokrúhlené jubileum tejto pre náš národ najslávnejšej epochy, žiaden súbor sa neprezentoval hrou z tohto obdobia. A predsa veľmi často z Jiráskovho divadla zaznieval hlas blízky ideám, za ktoré bojoval náš národ, za slobodu človeka proti akejkoľvek tyranii a bezprávii. Ba vidí sa mi, že ešte ani na jednom Jiráskovom Hronove ochotníci nepovedali a nevyjadrili svoje krédo tak presvedčivo (a niektoré aj umelecky) ako práve toho roku.

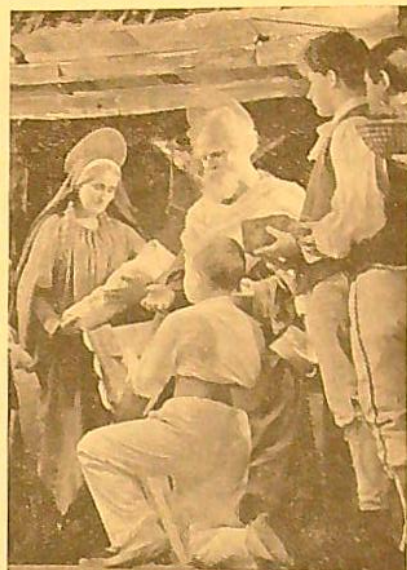
Lenže moja poznámka nie je adresovaná pohľadu na umelecký prínos súborov na 39. Jiráskovom Hronove. Chcem len veľmi na krátko upriamiť pozornosť našich ochotníkov predtým, ako sa rozídeme z Hronova, že tohoročné oslavy Slovenského národného povstania budú opäť sviatkami obidvoch našich národov a že v sídle povstania, v Banskej Bystrici, pri dostojnom pomníku sa stretnú ti, ktorí s puškou v ruke pri vatrách v horách bránili našu slobodu a robili česť nášmu národu pred celým svetom. Viacerí priami účastníci povstania sú aj tu na Hronove buď ako partizáni, členovia revolučných národných výborov a Slovenskej národnej rady, pracovníci Slobodného rozhlasu aj ako divadelníci, ktorí za krátke dva mesiace vedeli pripraviť programy priamo pre bojujúce partizánske jednotky.

A pri tejto príležitosti chcel by som pripomenúť nášho Andreja Bagara, národného umelca a zakladateľa nielen Frontového divadla ale vôbec profesionálneho divadelníctva na Slovensku ako aj veľkého priateľa

ochotníkov. Jeho účasť a vystúpenia na Jiráskových Hronovoch dávali vždy silu ochotníkom. Spomeňte si len, ako vedel veľmi kritické slovo vysloviť tak, že ho každý prijal tým svojím príslovečným: „Holúbkovia moj, nie tak, ale takto.“ Ako veľmi citlivo a pozorne pristupoval k hodnoteniu každej inscenácie, ako poznal prácu dedinských ochotníkov (a často bez oznámenia prišiel na predstavenie a pozorne ho sledoval), ako aj vtedy, keď mal roboty nad hlavu a podlomené zdravie, sa veľmi intenzívne zaujímal o všetko, čo sa robí v ochotníckom divadle a bol veľmi smutný a nešťastný, keď sa nemohol zúčastniť na niektorých Hronovoch, ale vtedy vždy aspoň písomne pozdravil veľkú rodinu ochotníkov.

Chcel som napísať poznámku k štvrtstoročnému jubileu Slovenského národného povstania a píšem o Andrejovi Bagarovi. To preto, lebo pri oslavách v Banskej Bystrici a aj na iných miestach sa stretnú jeho priatelia divadelníci i dosiaľ žijúci členovia Frontového divadla a spomenú si na svojho riaditeľa, herca, profesora a dobrého človeka, ktorý mal mnoho, premnoho svojich priateľov aj medzi nami.

Mnohí sa stretneme v povstaleckej Banskej Bystrici a tak ako dnes venujeme túto poznámku Slovenskému národnému povstaniu tam zasa spätným pohľadom na tohoročný Jiráskov Hronov budeme hľadať spojivá a analógiu s týmito obidvoma významnými udalosťami. A myšlienok, ktoré sú si veľmi blízke obidvom pre ďalšiu prácu v ochotníckom divadle je mnoho.

Jana Kopeckého Komedii o hvězdě uvedli na závěr 39. JH členové Divadelního spolku Vrchlický z Jaroměře.

Dali jsme si zpočátku úkol být jako redakce informátorem a kronikářem hronovského dění. Je na čtenářích, aby nás soudili. Nám teď nezbývá, než na úplný závěr přinést naše upřímné díkuvzdání všem, kdož po celý týden obětavě, většinou jenom za dobré slovo a za šálek méně dobré kávy redakci pomáhali — často v době, kdy účastníci Hronova spali spánkem spravedlivých nebo se přeselili v prostorách k tomu určených — případně i mimo ně.

Sotva lze všechny vyjmenovat. Na prvním místě uveďme kolektiv tiskárny v Hronově, zejména pak Ladislava Dítě, Josefa Jirásku, Josefa Těru,

Na shledanou v lepších časech

Antonína Bráta, Miroslava Prouzu, Jindřicha Vaňuru, Pavla Nyklíčka, Jarče Šádkovou, Vítězslava Křesťana a Kamila Těru.

Nemůžeme opomenout ani paní Ladku Balcarovou, která přepisovala po fajnrtě naše výplody, Josefa Kolmana, který si vzal na starost naše materiálně technické zásobování (v řeči lidské to znamená obstarání vaříče a hrnku na kávu, budík, jemuž vděčíme za to, že jsme nic nezmeškali apod.), Janě Prunarové a Jaroslavu Vedralovi, kteří se stali našimi věrnými a pohotovými autory a mnohá dalšími (nezapomeňme na fotoreportéra Jiřího Pražáka, autora většiny publikovaných snímků).

Budoucí redakci Zpravodaje odkazujeme jeden cicerák, zbylé fotky a řadu nerealizovaných nápadů. Ať to dělá líp než my!

Zítří již osíří a zesmutní hronovské ulice — ale už pozítří začne příprava nového ročníku. Protože rok uteče jako voda a zase se ušichni sejdem. Bude ten příští Jiráskův Hronov opravdu lepší? A vůbec: bude nám všem lépe?

REDAKCE

Kdo byl Max Lederer

Kdybychom měli možnost studovat diplomovou práci J. Najmana „Počátky Jiráskových Hronovů“ (DAMU, Praha 1960) často bychom četli jméno Max LEDERER. Kdo je Max Lederer? Je to významná osobnost mezi českými divadelními ochotníky, spolumádatel „Jiráskových Hronovů“, publicista, pracovník českého židovského hnutí, dlouholetý předseda Jiráskova okrsku Ústřední matice divadelního ochotnictva českého v Náchodě, čestný člen a redaktor věstníku „Jiráskův Hronov“, režisér spolku divadelních ochotníků v Jaroměři, první náměstek starosty města Jaroměře atd. Jinak přednostou železniční stanice v Jaroměři v letech 1921–1937.

Byl také velmi literárně činný, je autorem mnoha článků, úvodníků, básní i ústředních spisů, jako je vzpomínková kniha Za zrezivělými dráty (1924); Veselá padesátka, dále nejnovější průvodce Josefem Jaroměřem a vycházky do kraje (1936); Jaroměřsko atd.

Letos jaroměřští divadelní ochotníci jistě při svém významném jubileu stodesátin vzpomenu na významné činnosti Maxe Lederera, který s Jaroměřskými v 94 představeních vystoupil 111krát a zaznamenal 33 režii. Největším Ledererovým dílem je šestileté pořadatelské „Jiráskových Hronovů“ (1930–1936), na nichž režíroval i čtyři celostátní představení, a to vesměs Jiráskových dramát. V r. 1931 výstrážného Gera z dějin Polabských Slovanů a pak celou husitskou trilogii: Jan Hus, 1932; Jan Žižka, 1933; Jan Roháč, 1934. V roce 1937 dal podnět k uspořádání zafilové výstavy dokumentů k Jiráskově kronice „U nás“, instalované v Hronově. Pronesl i skvělou řeč při zahájení VII. Jiráskova Hronova a s neutuchající energií se pustil i do příprav jubilejních jiráškových slavností v České Skalici. Na generální zkoušce probuzenské aktovky Marie Markové-Nekolové „Jiráškovy svatební ples Boženy Němcové“, v níž měl hrát roli hostinského Steidlera, byl raněn mrtvicí. Podivuhodná obdoba se smrtí Molierovou. I Max Lederer divadlem žil, dýchal — a na divadle téměř doslova zemřel.

stylizace se tu objevila i velice realistická drobnokresba, vedle snahy o vytvoření syté, až expresivní figury docházelo k hraní si na postavu, vydanou z nadhledu, a misty až k vyložené recesi. Souhrnně se dá tedy říci, že představení, v němž bylo mnoho nápadů, postrádalo řád. Jeho celková úroveň nikterak nevybočila z řady dříve odehraných hronovských inscenací. K hereckým výkonům je třeba ještě říci, že se všeobecně protěpalo ještě řici, který byl bohužel velice markantní právě u představitel Volpona. Představitel Moscy byl technicky poměrně dobrý, ale nedokázal si vytvořit vztahy k partnerům, přičemž režijní koncepce jeho postavy je od začátku dost podivná (proč se divákovi prezentuje rovněž jako darebák z podstaty? Jeho proměna v závěru pak není připravena a nemá své opodstatnění).

Nedostatek režiséra třídil a vybíral se projevem i ve scénickém řešení, které bylo rovněž velice nápadité, ale nemělo svoji potřebnou sílu. Závěrem se dá říci, že Jablonečtí přesně věděli co chtěli, ne vždy to však uměli a byli schopni vyjádřit.

Zaznamenal - mk -

SLOVO POROTY

Text této komedie charakteru je tvrdý a drsný, misty až expresivní, a v režijním zpracování unese takřka vše, pokud to má estetickou a intelektuální úroveň.

V případě této inscenace se dá hovořit o zajímavé práci režiséra, který má nesmírně bohatou fantazii, přináší na jeviště spoustu nápadů. Bohužel, nedokázal vtisknout představení pevnou koncepci a řád. Často byla přehrocena míra vkusu a citu, který jeviště unese, množství vtupů a gagů (většinou velice drsných) existovalo nezávisle na ději a logice inscenace, takže nebyly koncepčně opodstatněny. Příznačná v tomto směru byla scéna soudu, která vůbec nepřešla přes rampu. Úvodní nápad měl jakousi souvislost s celkem, bohužel celé rámcování nebylo důsledně dodržováno. Nedůslednost byla i v hereckých stylech. Vedle ostré

Malé dobrodružství zažil jablonecký soubor, když se v noci vrátil z představení v Broumově. Roztrhl se vlek z rekvizitami. Když to řidič pozoroval, bylo pozdě a tak nezbylo, než s baterkami v rukou pátrat po příkopec, než celou výpravu postupně dalek dohromady. Málem se jedno představení hronovské přehlídky nekonal.

Záběr z Komedie o hvězdě, kterou jsme viděli jako poslední (mimo-soutěžní) představení 39. JH.

Hru uvedli jaroměřští ochotníci z Divadelního spolku Vrchlický.

Závěrečným představením letošního 39. Jiráskova Hronova je Podkrkonošská vánoční lidová hra „VYPODOBŇENÍ S OSOBAMI NAROZENÉ KRISTA PANA s rozvržením mlvy jejich v řeči vázané dle starého vydání aneb tak zvaná KOMEDIE O HVĚZDĚ opsaná v říjnu měsíci Léta 1839“, kterou u rukopisu staré hry pro jeviště připravil Jan Kopecký.

Zahraje nám ji Divadelní soubor Vrchlický — ZK Mír Jaroměř.

PŘEDSTAVUJEME

divadelní soubor Vrchlický z Jaroměře

ve hře Jana Kopeckého KOMEDIE O HVĚZDĚ

Tento soubor patří mezi nejstarší ochotnické soubory ve Východočeském kraji a možná i v celé republice, neboť letos oslaví 150 let nepřetržité divadelní činnosti.

Jaroměřští se několikrát zúčastnili i Jiráskova Hronova. Jednou zde dokonce ztvárnili s inscenací Jiráskova Jana Husa. V současné době má jejich soubor kolem stovčácti členů, a protože má i několik režisérů, může si dovést osm až deset premiér ročně. V letech 1956–59 si přestavěli bývalou sokolovnu na jednočlenný divadelní sál, ve kterém teď hrají všechna svoje představení. Zajímavostí je, že mají na svůj repertoár stále abonenty (dokonce dvě skupiny), a že předpremiéry hrají pro důchodce, studenty a vojáky za minimální vstupné.

Pozoruhodný je i jejich archiv. Kromě velkého množství jiného dokumentárního materiálu mají osobní kartotéky každého člena, v níž je za posledních třicet let pečlivě statisticky zachyceno, co, kdo a jak v které inscenaci dělal. Tento archiv neobvykle obětavě vede paní Stárová, bývalá herečka, která je dnes v invalidním důchodu.

Jaroměř bývala také často místem nejrůznějších ochotnických přehlídek.

Zasláno Jabloneckým za Lišáka

Můj názor dneska není jiný — i když se o něj můžeme svářit: i sebelepši pochutiny je někdy ještě nutno vařit...

Bude tomu tak i letos, kdy na počest svých stodesátin uspořádají Jaroměřtí v době od 27. září do 15. listopadu divadelní festival, kterého se vede tři profesionálních divadel zúčastní několik souborů ochotnických, většinou těch, jež hrály na letošním Jiráskově Hronově.

Komedii o hvězdě nalezl a upravil pro české jeviště prof. dr. Jan Kopecký. Objevil ji v pozůstalosti Věnceslava Metelky z Pasek u Vysokého nad Jizerou, onoho českého písmáka, jehož zápisky inspirovaly Karla Václava Rasea k napsání románu „Zapadl vlastenci“. Opis, který je zapsán ve školním sešitu a nese dataci 1839, je přepisem staršího rukopisu patrně z osmnáctého století. Text se v německých částech shoduje s oběma podkrkonošskými hrami, které v prvním svazku svých „Prostonárodních her divadelních“ publikoval F. Menčík roku 1894, ale je tu však i mnoho výzev, které jsou svérázné originální a nemají předlohu v dříve známých hrách s vánoční tematikou. Hra svým kořenem sahá zřejmě ještě o několik desetiletí do minulosti.

V dnešní době byla Komedie o hvězdě poprvé zas uvedena dětským souborem Recitačního studia Šrámkova domu v Sobotce r. 1966. Není bez zajímavosti, že na Jiráskově Hronově je jako host přítomen první představitel Josefa student Petr Pfeifer.

- mk -

KRONIKA DNE Redaktorská kasace

Jako každoročně uskutečnil se i letos v rámci 39. JH tzv. „tajný výlet“, na který se vyjelo z náměstí tentokrát ve čtyřech téměř nacpaných autobusech. Vyjádili nás u zasklené restaurace s terasou na kraji hladké desky jezírka v Adršpáských skalách. A pak se v něm či více uspořádaných houfích samozřejmě vyrazilo mezi skalní útvary. Průvodcem nám byl nekompromisní „organ“, tu a tam vyzývající ke klidu, malá zdravotní sestřička s lahvi neřezaného rumu pro posilnění tělesné a pro posilnění jiného rázu, duchovní s falšovaným kolkem. Cestou nás čekala rozličné důmyslná sdělení v podobě cedulí, nápisů a upozornění neúspěšně aktuálního charakteru. K tomu vyhrávala vojenská dechovka, která se podle potřeby přemísťovala po skalách, aby vřítla přicházející rozveselené zástupy. Výlet byl zakončen pochopitelně soutěží o titul Miss Hronov 1969. Soutěž se uskutečnila na molu jezírka, a přesto, že v prkenné konstrukci byly velké kvalitativní trhliny a mezery, nepodařilo se žádné z kandidátek je přehlédnout a skotálet se do vody. Což se ovšem podařilo (předpokládám však, že úmyslně) výtvarníkovi z Jaroměře, který byl oblečen do pávabných proužkovaných mazikalhotek s kšandama. Porota, samozřejmě panská, byla, jak bývá poslední léta hronovským zvykem, uskutku mezinárodní, dokonce v ní zasedal i zástupce země moravsko-slezské. Po jistě odpovídajícím uvážení (pan E. H. Bergvin ze Švédsku si kandidátky dokonce důkladně zblízka pečlivě prohlédl) byla nakonec zvolena slečna Olga Kartubiková, sedmáctiletá studentka z Bratislavy. Pauzu mezi finálovým kolem soutěže krásy a vyhlášením vítězky vyplnila soutěž „O nejlepšího neckáře“. První cena (láhev Egri búkavere) získal zasloužený Jar. Jelen z Hanu, Brodu, druhou, po pěkném výkonu našel milý přítel novinář Mil. Kučera, jako třetí (ze všech soutěžících) úplné vyčerpaný dorazil k cíli Alex. Gregar z Ústí n. Orlicí.

Jen snad ještě na závěr informací zprávy bych chtěla poznamenat, že ti, kteří se at už z jakéhokoli důvodu nemohli vylétnout z Jaroměře, to mohli mrzet. Už k vůli svatnému do čokoládova opálenému a uksné obrostlému panu Mincovi, který s nezbytným fotoaparátem klopýtl neúnavně vlnou s funebráky a plavčíkem ve slouh jezírka, aby mu docela nic neuniklo.

- O -

Ustavil se Kruh přátel Jiráskova Hronova. Zvolení Prozatímní výbor má projednat urychleně registraci a schválení stanov. Současně se určí stěhování do přípravy jubilejního ročníku. Předsedou se stal Jiří Beneš, I. místopředsdou Martin Januška, tajemníkem Josef Vavříčka. Účast na ustavující schůzi byla překvapující a jejich opravdový zájem dává naději, že tentokrát nezůstane jen u slov.

A na úplný závěr: Když jsme si v Praze vymysleli tuto rubriku, ani ve snu jsme netušili, že se stane tak oblíbenou. Odkazujeme ji proto svým následovníkům.

- lg -

Padá večer na Padolí,
padá večer na Hronov.
I na domek Kalinovi,
na vlas dívek, paní, vdov.
A v tom tichu nad Metují,
bez žárovek, bez světla,
svoje skromné verše viji,
(možné též vyji)
aby báseň rozkvetla.

Z nebes výše Mistr kyne,
dojat, slza na víčku:
„Novinářům do kuchyně
dal jsem Jozu Vavříčku.

Kam se hrabe Hanuš Fídel,
Josef tam a Josef sem,
dokonce jsem jednou viděl
jak vás volal tamtamem.

Nemožné? Jen rače řici!
Světlo at se stane tmou?
Nebo chcete spolčníci?
Libo kněžnu Zaháňskou?

To byl nápad! Vidte, pání!
Jásal nad ním každý Čech!
Zanech, chlapče, toho psaní.
Stačí co děl Václav Stech.“

Pane Vavříčka, oni to provedli dokonale!

Josefu Vavříčkovi - Hronovskému s použitím obměněného citátu ze hry „Třetí zvonění“ v srpnu L. P. 1969 ve vlně upomínky uvil Antonín Langr.

Upozornění pro zájemce!

Tato píseň je nahrána na desce „Hlas mého pána“ (český překlad) Regnerkou, kapelou řízenou s pomocníkem Zajíčkem, a to za letní noci pod stáletou lípou, kdy muzikantům na noty svítil mlynář Šimara. Zpívá duo Bošek a Doubenůs.

PO ŠTYROCH ROKOCH

Citujeme z časopisu „U nás“ svou malou noticku, která uveřejnil po rušnom boji starých ochotníků s mladými při inscenácii absurdního divadla.

„Mlčal som preto z taktických dovodov, že mi je nie divadlo absurdity neznáme a že mu nerozumím, ale proto, že nielen ja, ale stovky iných starých ochotníků prijímajú ho rozpačite.“ Jedno je isté, že ak malé javiskové formy začali búrať starú tradičnú formu ochotníckeho divadla a my sme časom sa s nimi zbližili, lebo našli si cestu k našim srdciam, cestu viac svojou smelosťou a priebojnosťou, ako umelcektosťou, tak pomaly si bude musieť divadlo absurdity nájsť svoje obecnosť... prizvukujem „svoje obecnosť“ a možná, že medzi nimi budeme my starší, ktorí ťažko prijímame „noovty!“

Ak tedy pred štyrmi rokmi pokojná hladina hronovského národného divadelného publika bola rozvrieť inscenáciami absurdného divadla v ktorom starší ochotníci videli úpadok umeleckej úrovne umeleckého prejavu, mladí ochotníci absurdné divadlo prijali s plným súhlasom a chuťou pustiť sa do tohoto odvážneho experimentu, čo dokázali aj mladí ochotníci z divadielka „Za bránou“ SZK Vyškov.

A že forma absurdného divadla za tie štyri roky „našla si cestu k svojmu obecnstvu“ a nepriamo pomohla zjednotiť názory starších s mladšími ochotníkmi, svedčí aj rebríček ankety diváka, ktorý Mrozková inscenáciu DOM NA HRANICI hodnotí 581 hlasmi na výbornú (1.170), i keď k hereckým výkonom, ktoré boli značne nevyrovnané a charakterove nie najlepšie volené, máme oprávnené výhrady.

Prof. Ján Hološ, Bratislava

Jednota všech složek

S členem jaroměřského souboru Vrchlický Václavem Kellerem jsme mluvili včera v redakci o některých problémech ochotnické scénografie. Je to téma, které ho zajímá v bezprostřední praxi souboru.

Pane Kellere, je jevištní výtvarnictví podle vašeho názoru u našich ochotnických těles na stejné úrovni jako ostatní složky?

Myslím, že rozhodně není. Scénografie je záležitost velice náročná a málokterý režisér ochotnického divadla má o ní dostatečné znalosti. Scénografická složka má být s ostatními v naprosté jednotě a měla by být proto výsledkem úzké spolupráce režiséra a jevištního výtvarníka. Často se však stává, že při realizaci představení jde jeden hot a druhý chýlý. Rozhodující je přitom půdorys scény, který buď podporuje a umocňuje možnosti režijní a herecké práce a nebo je také zabíjí.

Jak v jaroměřském souboru tyto správné zásady realizujete?

V našem souboru je režisérů několik a spolupráce s nimi je samozřejmě rozdílná. Snad ani není třeba nijak zvlášť zdůrazňovat, že výtvarník musí text hry důkladně prostudovat a nejenom přečíst. Když si vytvořím

studium textu určitou představu, snažím se s režisérem naše představy konfrontovat a potom spojit v jeden celek. Toto období je někdy dost dlouhé, je často plné rozporných diskusí, třeba i hádek. Bez toho to prostě nejde.

Když začínám konkrétní práci na scéně, začínám vždycky od půdorysu. Pokreslím kvanta papíru, snažím se zachytit každý nápad, hledám v literatuře. Další fázi po diskusích s režisérem je konkrétní práce nad skicami. Koncepte scény se musí proměnit v podrobně zpracované a narysované plány, případně i makety a technické výkresy jednotlivých částí dekorací.

Máte problémy s řemeslnickou prací?

Máme dvě kulisárny, z nichž jedna je vybavena truhlářskou dílnou a základním strojovým parkem.

Mám také výborného jevištního mistra, který je profesí truhlář, má zkušenosti z práce v barrandovských ateliérech a přitom je to zapálený ochotník. Spolu s výbornou kulisáckou partou jsou schopni realizovat i poměrně náročné úkoly. Omezení jsme samozřejmě našimi finančními možnostmi. Všechno děláme v divadle v mezích celkového rozpočtu a nemáme možnost zadávat některé práce jaksi bokem do závodů apod.

Jak dlouho děláte tuto práci?

Už asi deset let. Jsem učitelem výtvarné výchovy a práce pro divadelní soubor je koníčkem, který dobře navazuje na moje vlastní zaměstnání. Občas dělám scénické návrhy i pro jiné ochotnické soubory. Zatím jsem udělal přes osmdesát scén.

Zapsal - jk -

Okamžik, prosím

Řekli jsme zbrusu nové Miss Hronov 1969, zvolené na tajném výletu. A pak jsme jí položili několik telegrafických otázek, abyste ji poznali blíže:

Tak především vaše nacionálie:

Olga Karlůbková, narozená 8. 10. 1951, bytem ve Sládečkovcích, okres Nitra, studentka druhého ročníku střední zdravotnické školy v Bratislavě.

Jste členkou některého divadelního souboru?

Ne, i když bych divadlo hrála ráda.

A co vás tedy přivedlo do Hronova?

Učili jsme se ve škole o Jiráskovi, mám zde v Hronově sestru a tak jsem spojila příjemné s užitečným.

A jak se vám tu líbí?

Moc. U nás je rovina, tady kopce. Zvláště se mi líbilo v Adršpašských skalách a vůbec ten tajný výlet byl jedinečný.

A co představení?

Dnes večer bylo hezké představení Prievidzi, ale i ostatní soubory mne uspokojily.

Co jste říkala svému zvolení Miss Hronov 1969, čekala jste to?

Absolutně nečekala, byla jsem dojatá.

Jaké máte plány do budoucna?

Chtěla bych pokračovat ve studiu na lékařské fakultě, obor hygieny.

Patronům díky

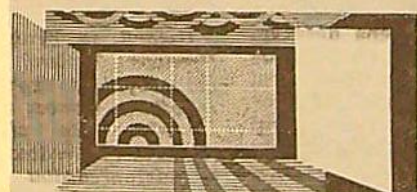
Věřte tomu, není to fráze, ale soubory, s nimiž jsme měli možnost mluvit, nám všechny do jednoho a nezávisle na sobě sdělovaly své dobré pocity z péče, kterou se jim na Hronově dostalo od patronátních závodů. Proto máme všem patronům touto cestou za soubory poděkovat a vyjádřit přání, že snad někdy budou mít možnost všechnu tu pozornost, která se slovy ani nedá dost dobře vyjádřit, oplatit. Což tímto rádi činíme, zvláště, když se k tomuto poděkování připojí ústy PhDr. Kubálka i Přípravný výbor JH.

Slovo na odchodnou

Nemám námítky proti střetávání názorů. Je potřebné a vede k vyjasňování nejasného a upřesňování nepřesného. Ale chtěl bych vznést hlas ke způsobu, jakým se často postupuje při tomto třibení hledisek. Je jistě správné, když se dovedeme pro svou pravdu nadchnout a jsme ochotni ji nekompromisně hájit. Ale pokud je to otázka pravdy umělecké, problém uměleckého kréda, pak by bylo na místě uvědomovat si, že není jen jedna cesta k dosažení cíle — ta moje! Není hříchem odlišná koncepce a realizace — vždyť umění je tak subjektivní! Nedá se vážit na kila ani měřit na metry. Nemohu přece zatratit druhého proto, že není téhož názoru jako já! A přesto se nám — právě tady na Hronově — tak často stává, že vynášíme tvrdé soudy příliš bezprostředně a bezohledně. Proč se v našich diskusích tolik uplatňuje Žižkovo válečnické „Bijte, zabijte, nikoho nežijte“? Proč nedáme přednost Husovu humanistickému „Pravdy každému přejte“? Dr. Milan Kyška

Anketa diváků

Divadelní soubor J. K. Tyla
Jablonec n. Nisou - Lišák Volpone:
Počet odevzdaných hlasů 884
1 370
2 440
3 74
Průměr odevzdaných hlasů: 1,66

39. JIRÁSKŮV HRONOV Z P R A V O D A J

Číslo 10. — Vydává Přípravný výbor
39. Jiráskova Hronova. — Redakce:
Miroslav Langášek, Jindřich Kraus,
Miloslav Kučera. — Tisk: VČT, pro-
voz 13 Hronov.

- lg -